

Žena v chatrči

Spomínate si na čosi o sebe a niekedy vám to pomáha.

Ako na Matta.

Keď ste sa stratili, Matt mal najbližšie k tomu, čo sa dá označiť ako frajer. Bol ako všetko ostatné, sľub, ktorý sa nikdy nezaplnil.

Najlepšie si spomínate na to, že Matt vedel vypáčiť zámky.

V tejto chatrči naňho často myslíte. Zopár ráz ste sa o to pokúšali. Odlomili ste kúsok dosky, urobili ste nenápadnú dieru do steny. Drevo nestačilo na veľkú zámku na reťazi. Báli ste sa, že sa zlomí, a potom čo?

Bolí by ste nahratať.

Spomínate si na čosi o sebe a niekedy vám to pomáha. Iba niekedy.

MUŽ, KTORÝ VÁS tu drží, sa na druhý deň vráti s teplým jedlom a vidličkou. Päť ráz si dáte do úst výdatné hlty, až potom sa pokúsíte zistiť, čo jete – špagety s mäsovými guľkami. Až po ďalších troch hľtoch si uvedomíte, že rozpráva, po ďalších dvoch nájdete silu odložiť vidličku. To, čo hovorí, je pre vaše prežitie dôležitejšie než jedno jedlo.

„Povedz mi, ako sa voláš.“

V ušiach vám bzučí. Položíte vrchnák na dózu, ale zvyšná mäsová guľka vás láka.

„Hej.“

Prejde z druhého konca chatrče, chytí vás za bradu a donúti vás pozrieť naňho.

Nemôžete si dovoliť nahnevať ho. Nikdy, ale hlavne teraz nie.
„Prepáč,“ ospravedlníte sa, „počúvam.“

„Nie, nepočúvaš. Chcel som, aby si mi povedala, ako sa voláš, doriti.“

Odložíte dózu na dlážku a strčíte si ruky pod zadok, aby ste si nimi nemasírovali tvár na miestach, kde sa vás dotýkal. Zhlboka sa nadýchnete. Keď to povieť, musí vám veriť. Musí to byť ako zaklínadlo, čítanie posvätného textu. Musí to byť pravda.

„Rachel,“ vyhlásite. „Volám sa Rachel.“

„Čo ešte?“

Stíšite hlas, usilujete sa, aby to znelo zanietené. Čosi od vás potrebuje a učil vás znova a znova, ako mu to máte dať.

„Našiel si ma,“ dodáte zvyšok bez toho, aby sa musel pýtať.
„Viem len to, čo si ma naučil. Mám len to, čo si mi dal.“

Prestúpi z nohy na nohu.

„Stratila som sa,“ odriekate. „Ty si ma našiel. Dal si mi strechu nad hlavou.“ Ďalšia veta je hazard. Ak priveľmi zatlačíte, uvidí povrázky za vašim tričkom. Ale ak budete mlčať, zostane mimo vášho dosahu.

„Držíš ma pri živote.“ Znova zdvihnete dózu ako dôkaz. „Bez teba by som už bola mŕtva.“

Prejde si prstom po obrúčke, zo dva razy ju pokrúti. Stiahne si ju, znova si ju nastokne.

Tento muž môže chodiť po svete a je zamknutý v záhradnej chatrči. Tento muž stretol ženu, chytil ju za ruku, padol na koleno a presvedčil ju, aby sa zaňho vydala. Teraz sa mu svet rozpadol, ale v troskách svojho života má ešte vždy vás.

A ešte vždy má dcéru.

„Ako sa volá?“

Pozrie na vás, akoby sa pýtal: *O čom to hovoríš?* Ukážete k domu.

„Prečo ťa to zaujíma?“

Keby som v tej chatrči mohla hovoriť pravdu, povedala by som:
To by si nepochopil. Keď je niekto dievča, je to v ňom zakorenené.

Prechádzaš okolo dievčat po ulici. Počuješ ich smiech. Cítiš ich bolesť. Chceš ich schytiť na ruky a odniesť ich do cieľa, ušetriť ich nohy od trňov, ktoré ti doškriabali nohy do krvi.

Každé dievča na svete je tak trochu ja a každé dievča na svete je tak trochu moje. Aj tvoje. Aj to, ktoré je napoly ty.

Zaujíma ma to, povedali by ste mu, lebo potrebujem tú časť teba, ktorá ju stvorila. Nikdy by si predsa nezabil vlastnú dcéru, nie?

Sedíte v tichu. Necháte ho veriť tomu, čomu potrebuje veriť, čomu chce veriť.

Lavú ruku zatne do päste. Pritlačí si ju na čelo, na chvíľu zažmúri oči.

Pozorujete ho, nedokážete sa ani nadýchnuť. Nech v duchu vidí čokoľvek, závisí od toho váš život.

Otvorí oči.

Už je znova s vami.

„Nemôže sa kvôli tebe začať vypytovať.“

Zažmurkáte. Netrpezlivo vzdychne a nakloní hlavu smerom k svetu vonku – smerom k domu.

Jeho dieťa. Hovorí o svojom dieťati.

Pokúšate sa znova dýchať, ale zabudli ste, ako sa dýcha.

„Poviem jej, že si moja známa. Priateľka priateľov. Prenajmem ti voľnú izbu.“

Kým vysvetľuje, hlas mu stúpa. Takýto je – váha, kým nepresvedčí sám seba o svojej neporaziteľnosti. Potom urobí, čo treba, a viac sa neobzrie.

Hovorí vám to, akoby to bol jeho nápad. Akoby ste nezasiali semienko, nič nenavrhlí. Presťahuje vás do nového domu uprostred noci. Nikto nič neuvidí. Budete mať izbu. Väčšinu času strávite v tej izbe. Pripúta vás k radiátoru, uvoľní vám putá, len keď budete jesť, sprchovať sa a spať. Ráno väčšinou dostanete raňajky, niekedy cez víkend aj obed, väčšinu dní večeru. Niekedy budete musieť vynechať jedlo. Nijaká podnájomníčka, nech je akokoľvek priateľská alebo v núdzi, nebude vždy jedávať so svojím domácim a s jeho dcérou.

V noci budete spať pripútaná k posteli. Bude vás navštevovať ako vždy. To sa nezmení.

Budete ticho. Celý čas budete veľmi ticho.

S jeho dcérou sa budete rozprávať iba pri jedle, aby nevzniklo nijaké podozrenie. Na toto sú jedlá – budete pre ňu prístupná, takže stratíte príťažlivosť. Nebudete ju fascinovať. Stanete sa súčasťou jej života – nudnou súčasťou, na ktorú sa nebude vypytovať.

Predovšetkým sa musíte správať normálne. Niekoľko ráz to zdôrazní popri vysvetľovaní pravidiel o sprchovaní, spaní a jedení. Nemôžete dať najavo pravdu. Ak to urobíte, ublíži vám.

Prikyvujete. Nič iné nemôžete urobiť. Pokúšate sa predstaviť si to – vás, jeho a jeho dieťa na jednom mieste. Posteľ. Matrac. Vankúš. Prikrývku. Nábytok. Raňajky a obedy. Jedlo podávané na tanieri. Ozajstnú sprchu. Horúcu vodu. Rozhovory. Okno do sveta. Tretiu osobu. Prvý raz po piatich rokoch niekoho iného okrem neho.

Prestane sa prechádzať a čupne si k vám. Pokožku v okolí nechtov má čerstvo rozhrýzenú. Znova vám zdvihne bradu, otočí tvár k svojej tvári. V jeho očiach vidíte celý svet.

Prstami vám blúdi po krku, pritláča prst na hrdlo. Mohol by to urobiť. Teraz. Bolo by to jednoduché, akoby len skrkval papier.

„Nikto nič nebude vedieť.“ Tvár mu očervenie v žiare lampáša. „To je hlavné. Rozumieš? Len ja. A Cecilia.“

Cecilia.

Chcete to vysloviť nahlas, ale to meno sa vám zasekne na hlasivkách. Prehltnete ho. Jeho dcéra, jeho dieťa. Pôsobí to veľmi organicky. Vznešene. Vidíte ho v nemocnici v papierovom rúchu, ako drží v trasúcich sa rukách zakrvaveného novorodenca. Ako sa muž stal otcom. Vstával o druhej, o tretej, o piatej v noci, aby ho nakrmil? Zohrieval mu potme fľašu, mal myseľ zmätenú od nedostatku spánku? Vzal ju na kolotoč, pomáhal jej sfúknuť prvú narodeninovú sviečku? Spával na dlážke vedľa jej postele, keď bola chorá?